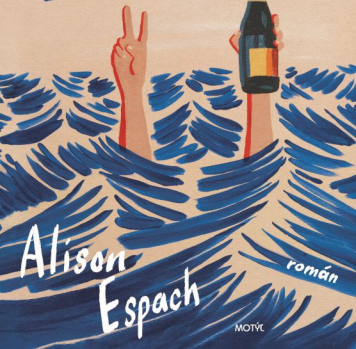

New York Times bestseller

Svadobčania

Alison
Espach

román

MOTÝČ

Svadobčania

Svadobčania

Alison Espach

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

The Wedding People

Copyright © 2024 by Alison Espach

All rights reserved.

Jacket design by Nicolette Seebach Ruggiero

Jacket art by Fabian Lavater

Translation © Anna Chelemendiková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-400-9

Venujem všetkým neznámym,
ktorí vdýchli čaro všednému okamihu.

Bolo to strašné, kričal, strašné, strašné!
Napriek tomu slnko hrialo.
Napriek tomu sa z toho človek dostal.
Napriek tomu život plynul ďalej, deň za dňom.

Virginia Woolfová, *Pani Dallowayová*

UTOROK

Uvítacia hostina

Hotel vyzeral presne tak, ako Phoebe dúfala. Ležal na okraji útesu ako starý majestátny pes, ktorý trpezlivo čaká na jej príchod. Nedovidela na oceán, ktorý sa rozprestieral za ním, no cítila, že tam je, rovnako ako cítila, že jej manžel sedí vo svojej pracovni a píše rukopis, keď vchádzala na príjazdovú cestu.

Láska bola neviditeľná niť, ktorá ich po celý čas spájala.

Phoebe vystúpila z taxíka. Muž v bordovej uniforme sa k nej blížil s toľkou vážnosťou, až sa jej zdalo, že tento okamih bol súčasťou akejsi dlho nacvičovanej choreografie. Uistilo ju to v tom, že jej rozhodnutie prísť sem bolo správne.

„Dobrý večer,“ pozdravil ju muž. „Vitajte v Cornwall Inn. Rád vám pomôžem s batožinou.“

„Nemám batožinu,“ oznámila mu Phoebe.

Keď odchádzala zo St. Louis, prišlo jej dôležité nechať všetko tam – manžela, dom, batožinu. Bolo načase posunúť sa ďalej. Vedela to, pretože sa na tom minulý rok na konci rozvodového konania všetci dohodli. Phoebe bola úplne ostrasená definitívnosťou ich rozhovoru, keď jej manžel povedal: „Dobre, tak nech sa ti darí,“ ako nejaký poštár, ktorý jej želá všetko dobré. Po tejto rozlúčke sa nevedela donútiť k žiadnej činnosti. Dokázala iba vliezť do postele, popíjať džin s tonikom a počúvať zvuk chladničky vyrábajúcej ľad. Niežeby mala kam ísť. Stalo sa to uprostred lockdownu, keď vychádzala z domu len po džin a toaletný papier a každý deň odučila svoje virtuálne lekcie v tej istej čiernej blúzke, pretože čo iné by si mali ľudia obliekať? V čase, keď sa lockdown skončil, už si na to ani nedokázala spomenúť.

Teraz však Phoebe stála v Newporte, pred hotelom z devätnásteho storočia, oblečená v smaragdových hodvábných šatách, jedinom kúsku vo svojom šatníku, o ktorom dokázala úprimne

povedať, že sa jej stále páči, zrejme preto, že to bola jediná vec, ktorú nikdy predtým nemala na sebe. Ona a jej manžel nikdy neboli na podujatí, ktoré by bolo dostatočne honosné pre tieto šaty. Obaja boli profesori. Pohodoví. Uvoľnení. Vychutnávali si svoje útulné posedenie pri kozube s malou mačkou na kolenách. Mali radi obyčajné veci, čokoľvek, čo bolo práve dostupné na pitie, hocičo, čo dávali v televízii, čokoľvek, čo bolo v chladničke, akékoľvek košeľe, ktoré vyzerali čo najnormálnejšie – vari práve toto nebolo zmyslom oblečenia? Dokázať, že ste normálni? Dokázať, že každý deň, nech sa deje čokoľvek, ste človek, ktorý si dokáže obliecť košeľu?

Lenže v to ráno, skôr ako nastúpila do lietadla, sa Phoebe zobudila a vedela, že už nie je normálna. Napriek tomu si urobila hrianky. Osprchovala sa. Vyfénovala si vlasy. Nachystala si poznámky k prednáškam na druhý deň zimného semestra. Otvorila šatník a pozrela sa na všetko to oblečenie, ktoré si kedysi kúpila iba preto, že vyzeralo ako košeľe, ktoré by mala profesorka nosiť do práce. Rad jednofarebných blúzok, ženských verzií vecí, ktoré nosil jej manžel. Siahla po sivej blúzke, podržala ju pred zrkadlom, no nevedela sa prinútiť, aby si ju obliekla. Nedokázala ísť do práce, postaviť sa k tlačiarňi v kancelárii a tváriť sa, že ju zaujíma, ako jej kolega rozvláčne rozpráva o prekvapujúcom význame symboliky syra v stredovekej teológii.

Namiesto toho si obliekla smaragdové šaty. Obula si zlaté lodičky zo svojej svadby. Na krk si dala široký perlový náhrdelník, ktorý jej manžel položil na oči ako pásku počas svadobnej noci. Nastúpila do lietadla, vypila tam pôsobivo dobrý džin s tonikom, ktorý ju tak príjemne chladil v hrdle, že počas vystupovania z lietadla si takmer necítila pľuzgiere.

„Tadialto, madam,“ oslovil ju muž v bordovom.

Phoebe podala mužovi dvadsať dolárov a on sa zdal prekvapený, že dostal prepitné za to, že neurobil vôbec nič. Lenže pre Phoebe to nebolo *nič*. Už dávno sa jej nestalo, že by nejaký muž vstal, len čo

ju uvidel vystupovať z auta. Boli to už roky, odkedy sa jej manžel vynoril zo svojej pracovne, aby ju privítal, keď prišla domov. Bolo jej príjemné, že sa kvôli nej niekto postavil a mala tak pocit, že jej príchod je dôležitá udalosť. Zdalo sa jej pekné počuť klopkanie svojich podpätkov, keď kráčala po starej tehlovej dlažbe. Vždy túžila po tom, aby jej topánky vydávali tento zvuk, stále sa chcela cítiť noblesne a dôstojne počas vchádzania do prednáškovej sály, lenže jej univerzita bola samý koberec.

Vystúpila po schodoch, prešla okolo veľkých čiernych lampášov a žulových levov, ktoré strážili dvere. Prekĺzla cez zamatový záves do vstupnej haly a stále mala pocit, že je tu správne. Akoby sa vrátila v čase do sveta, ktorý už zanikol a ktorý pravdepodobne nebol lepší, no bol aspoň štedro zahalený do zamatu.

Vtom zbadala rad ľudí, ktorí čakali pri recepcii.

Bol to taký dlhý typ radu, ktorý by očakávala na letisku, nie vo viktoriánskom sídle s výhľadom na oceán. Napriek tomu tam ten rad bol a ťahal sa naprieč celou hotelovou halou až k historickému schodisku z dubového dreva. A ľudia v ňom vyzerali zle – mali na sebe vetrovky, džínsy a tenisky. Normálne košele, aké zvykla nosiť. Pôsobili až komicky obyčajne popri zamatových závesoch a portrétoch bradatých mužov v pozlátených rámoch, ktoré lemovali steny. Vyzerali ako solídni moderní ľudia, priklincovaní k zemi svojimi kuframi, pevnými ako z titánu. Niektorí z nich telefonovali. Iní zívali do svojich telefónov, akoby boli pripravení stať v tomto rade celú večnosť, a možno tu už aj tak dlho boli. Možno už ani oni nemali rodiny. Phoebe to teraz pokúšalo uvažovať práve takto – veriť, že všetci sú takí osamelí ako ona.

Lenže oni neboli sami. Stáli vo dvojiciach alebo trojiciach, niektorí boli do seba zavesení, iní mali iba ruku položenú na niečom chrbte. Boli natešení. Phoebe to vedela, pretože každú chvíľu niekto z nich oznamoval, ako sa teší.

„Jim!“ vyhrkol starý muž a rozťahal náruč ako medveď. „Tak veľmi sa teším, že ťa vidím!“

„Ahoj, dedko Jim,“ odzdravil ho mladší muž. Vyzeralo to, že prakticky každý muž v rade sa volal Jim. Jimovia si vymenili teatrálné objatia a pozdravy. „Kde je strýko Jim? Už je tu?“

Dokonca aj mladá žena, ktorá pracovala na recepcii, pôsobila natešene – s toľkým zápalom sa dívala hlboko do očí každému hostovi, pýtala sa ho, prečo je tu, a hoci všetci vraveli to isté, zakaždým odpovedala rovnako: „Aha, vy ste prišli na svadbu! Fantastické.“ Znela, akoby bola z tej svadby úprimne nadšená, a možno aj bola. Možno je ešte stále taká mladá, že verí, že svadby všetkých ostatných ľudí sa nejako týkajú aj jej. Presne takto sa vždy cítila Phoebe, keď bola mladá a už mesiac vopred sa trápila tým, aké šaty si oblečie, hoci stále sedela niekde na okraji obežnej dráhy každej svadby, na ktorej sa zúčastnila.

Phoebe sa postavila do radu. Stála za dvoma mladými ženami. Každá z nich držala v rukách rovnaké zelené šaty. Jednej z nich ešte stále obopínal krk cestovný vankúš s gepardím vzorom. Druhá mala vysoký drdol, z ktorého jej trčali pramienky a prevísali jej cez čelo, keď si listovala v časopise *People*. Šeptom debatovali o tom, či let sem bol horší a aký starý je vlastne tento hotel a prečo sú ľudia teraz takí posadnutí Kylie Jennerovou? Naozaj nás má zaujímať, že je viac sexi ako Kim Kardashianová?

„A je?“ opýtal sa Cestovný vankúš. „Vlastne som si vždy myslela, že sú obe svojím spôsobom škaredé.“

„Myslím si však, že to platí o všetkých ľuďoch,“ poznamenal Vysoký drdol. „Každý človek má jednu vec, ktorá ho robí škaredým. Dokonca aj ľudia, ktorí musia byť sexi, pretože ich za to platia. Je to niečo ako zlaté pravidlo.“

„Tuším sa to volá kardinálne pravidlo.“

„Možno.“ Žena s vysokým drdolom následne priznala, že hoci si uvedomuje, že je v zásade atraktívna, čo si napokon pripustila po piatich rokoch terapie, vie, že keď sa usmieva, jej đasná sú až príliš viditeľné.

„Nikdy som si to nevšimla,“ začudovala sa žena s cestovným vankúšom.

„To preto, že sa neusmievam naplno.“

„Za celý čas, čo ťa poznám, si sa neusmievala naplno?“

„Nie, od strednej školy.“

Rad sa posunul dopredu a Phoebe sa pozrela hore na kazetový strop, ktorý bol taký vysoký, že sa zamyslela nad tým, ako ho čistia.

Zaznelo ďalšie: „Aha, vy ste prišli na svadbu!“ a Phoebe si začala uvedomovať, koľko svadobčanov je v hale. Bolo to znepokojujúce ako vo filme *Vtáky*, ktorý tak obľuboval jej manžel. Hneď ako ich zopár zbadala, boli zrazu všade. Svadobčania lebediaci na fialovej zamatovej lavici. Svadobčania opierajúci sa o vstavanú knižnicu. Svadobčania, ťahajúci batožinu, ktorá vyzerala tak futuristicky, že by dokázala prežiť cestu na Mesiac. Muži v bordovom ju skladali do vysokých, robustných kufrových veží, hneď vedľa veľkého bieleho nápisu *Vitajte na svadbe Lily a Garyho*.

„Tvoje pravidlo však rozhodne neplatí na Lilu,“ vyhlásil Cestovný vankúš. „Vážne mi nenapadá nič, čo by bolo na nej škaredé.“

„To je pravda,“ pritakal Vysoký drdol.

„Spomínaš si, keď ju vybrali za nevestu do našej módnjej prehliadky v poslednom ročníku?“

„Ach áno. Občas na to zabudnem.“

„Ako na to môžeš zabudnúť? Aspoň raz týždenne si spomeniem na to, aké to bolo divné.“

„Pretože náš výchovný poradca trval na tom, že ju odprevadí k oltáru?“

„Nie, skôr preto, že niektoré ženy sú jednoducho zrodené na to, aby boli nevestami.“

„Mimochodom, pravdepodobne aj náš výchovný poradca príde na svadbu.“

„To je zvláštne. No aj dobré. Takže na tejto svadbe bude aspoň niekto, koho poznám,“ potešil sa Cestovný vankúš.

„Veru. Ja už takmer nikoho nepoznám,“ povzdychol si Vysoký drdol.

„Ani ja, od pandémie mám pocit, že už nemám žiadnych priateľov.“

„Ani ty? Vlastne jediný človek, ktorého teraz poznám, je moja mama.“

Zasmiali sa a potom si vymieňali zlé príhody, ktoré sa im stali počas ich príšerných letov. Phoebe sa ich snažila ignorovať, ako najlepšie vedela, a sústrediť sa na veľkoleposť hotelovej haly. No bolo to ťažké. Svadobčania boli oveľa hlučnejší ako bežní ľudia.

Zavrela oči. Začali ju bolieť nohy a prvýkrát od odchodu z domu jej napadlo, či si nemala vziať nejaké pohodlné topánky. V skrini jej zostalo veľa nevyužitých párov topánok v námorníckej modrej.

„A čo teda vieš o ženíchovi?“ zašepkal Cestovný vankúš.

Žena s vysokým drdolom vedela iba to, čo jej Lila stručne povedala po telefóne a čo sa dozvedela z jeho stalkovania na internete.

„Gary je vlastne trochu nudný na stalkovanie,“ skonštatoval Vysoký drdol a potom zašepkal niečo o tom, že je to doktor z generácie X, ktorého plešina sa zväčšuje tak pomaly, že je zrejme dosť veľká šanca, že zomrie s väčšinou vlasového porastu na hlave. „Ako to, že si ho ty *nestalkovala*, keď ťa Lila požiadala, aby si jej išla za družičku?“

„Nebola som na internete,“ odvetil Cestovný vankúš. „Vyžadoval to môj terapeut.“

„Dva roky?“

„Tak dlho sú zasnúbení?“

„Požiadal ju o ruku tesne pred pandemiou.“

Rad sa opäť posunul dopredu.

„Páni, pozri na tú tapetu!“

Žena s cestovným vankúšom dúfala, že dostane izbu s výhľadom. „Pohľad na oceán robí ľudí o päť percent šťastnejšími. Čítala som o tom štúdiu.“

Konečne stíchli. Phoebe za to bola vďačná. Mohla opäť premýšľať. Zatvorila oči a predstavila si, že sa pozerá na svojho manžela na opačnej strane kuchyne a obdivuje jeho smiech. Phoebe vždy

milovala jeho smiech a to, ako z diaľky znel. Ako hmlová siréna kdesi ďaleko, ktorá jej pripomínala, ktorým smerom má ísť. Vtom jeden z Jimov zvolal: „Prichádza nevesta!“

„Jim!“ zvolala nevesta.

Nevesta vystúpila z výťahu do vstupnej haly s lesklou šerpou s nápisom NEVESTA, aby náhodou nedošlo k omylu. Niežeby to vôbec bolo možné – bola nevestou každým svojím pohybom; kráčala ako nevesta, usmievala sa ako nevesta a ladne sa zatočila, keď podišla k Vysokému drdolu a Cestovnému vankúšu stojacim v rade. Nevesta mala chvíľkový status celebrity a mohla si teda užívať toto privilégium na dva či tri dni. Bola dôvodom, prečo všetci zaplatili tisíce dolárov, aby sem prišli.

„Som tak rada, že vás vidím!“ zvolala nevesta a rozprestrela náruč, aby ich objala. Na zápästiach sa jej pohojďávali darčkové tašky ako náramky z morskej trávy.

Vysoký drdol a Cestovný vankúš mali pravdu. Phoebe nedokázala na neveste nájsť nič, čo by bolo škaredé – a práve to mohla byť tá jediná škaredá vec na nej. Vyzerala presne tak, ako bolo žiaduce – éterická, štíhla a útla, oblečená v letných bielych šatách, pod ktorými nebolo vidno ani náznak spodnej bielizne. Jej blond vlasy boli upravené do takého romantického a komplikovaného spletenca vrkočov, že sa Phoebe zamyslela nad tým, koľko návodov na instagrame musela nevesta prelúskat', aby si urobila tento účes.

„Vyzeráš nádherne,“ pochválil ju Vysoký drdol.

„Ďakujem, ďakujem,“ usmiala sa nevesta. „Aký ste mali let?“

„Bez problémov,“ zaklamal Cestovný vankúš.

Ani jedna z nich nespomenula nečakaný krdeľ čajok ani to, že museli núdzovo pristáť – lebo nevesta bola tu. Ich úlohou počas celej svadby bolo klamať neveste, hovoriť, aké boli nadšené z cesty sem, a radowať sa z predstavy veľkolepej svadby v Newporte po dvoch rokoch ničnerobenia.

„Kedy spoznáme Garyho?“ opýtal sa Vysoký drdol.

„Príde neskôr na hostinu, samozrejme.“

„Jasné, prirodzene,“ pritakal Cestovný vankúš a obe sa zasmiali.

Nevesta rozdala tašky z morskej trávy (s „núdzovými zásobami“) a ženy nadšene zhíkli, keď z nich vytiahli fľaše alkoholu štandardnej veľkosti. Rôzne druhy, vysvetľovala nevesta – nakúpila ich, keď s Garym minulý mesiac cestovali po Európe.

Whisky, rioja, vodka.

„Ach, aké nóbl,“ poznamenal Vysoký drdol.

Nevesta sa hrdo usmiala. Bola pyšná na to, že je ženou, ktorá myslí na menej šťastné ženy aj počas romantického putovania po Európe so svojím snúbencom, lekárom. Hrdá na to, že sa vrátila ako žena, ktorá vie, čo sa oplatí piť a čo nie.

„Nech sa páči,“ podala nevesta tašku Phoebe s takou dôvernosťou, až mala Phoebe pocit, že je to jej zabudnutá sesternica z detstva, s ktorou hrávali dámu niekde v zatuchnutej pivnici u ich starého otca. Nevesta jej podala tašku a potom ju objala tak pevne, že Phoebe napadlo, či si nacvičovala takéto nevestovské objatia, podobne ako si kedysi jej manžel nacvičoval profesorské podania rúk pred pohovormi. „Len taká maličkosť ako poďakovanie, že ste merali takú dlhú cestu! Viem, že nebolo ľahké dostať sa sem!“

Pre Phoebe to však bolo až zarážajúco jednoduché. Nezrušila si zasielanie pošty ani neoslovila žiadne dieťa zo susedstva, aby jej polievalo záhradu, ani nepožiadala Boba, aby za ňu odučil jej hodiny, ako to zakaždým robievala pred dovolenkami. Dokonca sa ani neunúvala utrieť omrvinky z hrianky, ktoré zostali na kuchynskej linke. Jednoducho si obliekla šaty, vyšla z domu a odišla tak, ako ešte nikdy predtým odnikiaľ neodišla.

„Och, ja...“ začala Phoebe.

„Viem, viem, čo si myslíte,“ prerušila ju nevesta. „Kto už len pije čokoládové víno?“

Nevesta bola dobrá. Veľmi dobrá. Phoebe zaskočilo, keď k nej niekto po dvoch rokoch intenzívnej izolácie prehovoril takýmto spôsobom. Tie roky strávila debatami s čiernymi obdĺžnikmi na obrazovke počítača a otázkou: „Čo je to literatúra?“, na ktorú

žiadny z nich neodpovedal. Možno ich to ani nezaujímal. Možno ani nepočúvali. „Čo je to literatúra?“ pýtala sa Phoebe stále dookola, až kým už ani ona nepoznala odpoveď.

A teraz dostala objatie a tašku s čokoládovým vínom len tak, bez dôvodu. A tiež priamy pohľad do očí od krásnej cudzej ženy, po tom, čo sa na ňu celé roky ani len nepozrel jej vlastný manžel. Phoebe bolo do plaču. Priala si, aby sem naozaj prišla na svadbu.

„Je lepšie, než by si človek myslel,“ vyhlásila nevesta. „Nemci ho evidentne milujú.“

Nevesta sa usmiala a Phoebe si všimla kúsok jedla zaseknutý medzi jej prednými zubami. To bolo ono – jediná vec, ktorá dnes narúšala nevestinu dokonalosť.

„Ďalší!“ zvolala recepcná.

Phoebe chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že je na rade. Vysoký drdol a Cestovný vankúš už kráčali k výfahu. Zobrala si tašku, poďakovala neveste a zamierila k recepcii.

„Aj vy ste prišli na svadbu, však?“ oslovila ju recepcná. Volala sa Pauline.

„Nie,“ priznala sa Phoebe. „Neprišla som na svadbu.“

„Aha,“ zareagovala Pauline sklamane. Vlastne vyzerala zmätene. Jej pohľad zabľúdil k neveste v diaľke. „Myslela som si, že všetci sú tu pre to.“

„Ja určite nie. Rezervovala som si izbu dnes ráno.“

„Ach, verím vám,“ prikývla Pauline ťukajúc do počítača. „Len si myslím, že tu niekto urobil veľkú chybu. Možno som to bola ja! Musíte nás ospravedlniť, máme od pandémie nedostatok personálu.“

Phoebe prikývla. „Úbytok pracovných síl.“

„Presne tak,“ prikývla Pauline. „Dobre, ako sa voláte?“

„Phoebe Stoneová.“

To bola pravda. Bolo to meno, ktoré zvykla považovať za svoje. No pri jeho vyslovení sa teraz cítila, akoby klamala, pretože to bolo meno manželovej rodiny. Vždy keď ho počula zo svojich úst, akoby ju to vytlačilo z vlastného tela. Akoby sa videla zhora, ako vták,

presne tak, ako ju zrejme videli svadobčania – a bola si istá, že zhora videli aj to, čo bolo na nej škaredé: jej vlasy. S tými vlasmi by mala niečo urobiť. Ráno si ich úplne zabudla učesať.

„Tu to máme,“ poznamenala Pauline. Bola taká sústredená na poskytovanie kvalitných služieb, že ani nezdvihla pohľad, keď jeden zo svadobčanov prešiel dverami a pošmykol sa na podlahe za Phoebe.

„Strýko Jim! Preboha! Si v poriadku?“ vykrikla nevesta.

Strýko Jim nebol v poriadku. Ležal na zemi a ziapať niečo o členku a podlahe, ktorá bola podľa neho strašná – totálne nanič. Muži v bordových uniformách sa zoskupili okolo neho a začali sa ospravedlňovať za podlahu, ktorú tiež označili za strašnú, hoci Phoebe videla, že bola vyrobená z talianskeho mramoru.

„Tu to máme,“ ozvala sa opäť Pauline. Pauline bola hrdinka. „Máte izbu Búrlivé dvadsiate roky.“

„Je každá izba z inej dekády?“ zaujímala sa Phoebe. Predstavila si izby, z ktorých každá mala vlastnú módu. Vlastnú vojnu. Vlastné vzostupy a pády na burze. Vlastnú definíciu feminizmu.

„Viete, ja vlastne ani neviem, aké rôzne štýly tu máme!“ priznala Pauline. „Som tu nová. O izbách ešte nemám úplný prehľad. No je to skvelá otázka.“

Otvorila zásuvku a hľadala správny kľúč.

„Náš najvyšší apartmán,“ oznámila. „Jediný s dokonalým výhľadom na oceán.“

Znelo to nacvičene, akoby Pauline musela zašepkať každému hostovi niečo špeciálne, aby sa cítil výnimočne. *Toto je naša jediná izba so stolom z domu Vanderbiltovcov. Toto je naša jediná izba s nekonečnou zásobou toaletného papiera.*

„Skvelé,“ usmiala sa Phoebe.

„Tak čo vás privádza do hotela Cornwall Inn?“

Hoci Phoebe vedela, že táto otázka príde, zaskočila ju. Keď si predstavovala seba na tomto mieste, nepredstavovala si, že by musela s niekým hovoriť. Jednoducho už vyšla z cviku.

„Toto je moje šťastné miesto,“ vykĺzlo jej z úst. Nebola to celkom pravda, no nebola to ani lož.

„Ach, takže ste už u nás boli?“ opýtala sa Pauline.

„Nie,“ odvetila Phoebe.

Pred dvoma rokmi videla hotel v nejakom časopise, ktorý si zvykla čítať v čakárni na klinike asistovanej reprodukcie. Prezerala si fotky viktoriánskej postele s baldachýnom a výhľadom na oceán a premýšľala, kto si vlastne plánuje dovolenky podľa časopisov o cestovaní. Hnevala sa na tých ľudí, hoci nepoznala nikoho, kto by také niečo robil. No o pár dní, keď ju terapeut požiadal, aby zavrela oči a opísala svoje šťastné miesto, predstavila si samu seba na tej posteli s baldachýnom, pretože si dokázala predstaviť, že bude šťastná len na mieste, kde nikdy nebola, v posteli, v ktorej nikdy nespala.

„No, toto je naozaj šťastné miesto,“ poznamenala Pauline.

Phoebe si vzala kľúč. Rozhovorov už bolo priveľa. Príliš veľa predstieraní normálnosti. A ona nezaplatila osemsto dolárov za to, aby sa tu hrala na normálnu. To mohla pokojne robiť aj doma. Cítila, ako ju zmáha únava, no Pauline mala ďalšie otázky. Chcela by si dokúpiť wellness balíček? Objednať sa na výklad z tarotových kariet? Má záujem o klasický vankúš alebo o kokosový vankúš?

„Čo je to kokosový vankúš?“ opýtala sa Phoebe.

„Vankúš,“ vysvetlila Pauline, „s kokosom vnútri.“

„Sú také vankúše lepšie?“ opýtala sa. „Ak majú vnútri kokos?“

To bola presne taká otázka, akú by položil jej manžel. Zlozvyk z desaťročného manželstva – neustále si predstavovať, čo by povedal jej manžel. Aj keď nebol nablízku. Hlavne keď nebol nablízku. Phoebe si nemyslela, že sa z nej stane takáto žena. No ak ju posledné roky niečo naučili, tak to, že človek nikdy nemôže vedieť, kým sa stane.

„Tieto vankúše sú omnoho lepšie,“ uistila ju Pauline. „Verte mi. Hneď vám jeden pošlem hore.“

Phoebe nastúpila do výtahu a pocítila úľavu, keď sa dvere začali zatvárať. Konečne sa vzdalovala od svadobčanov. Konečne robila niečo iné. Konečne mala kľúč od miesta, ktoré nebolo jej domovom.

„Podržte ten výťah!“ zvolala akási žena.

Phoebe vedela, že je to nevesta ešte skôr, ako ju zbadala. Kričala, akoby jej ten výťah patrilo. Lenže nikomu nepatrilo nič. Dokonca ani neveste. Phoebe stisla tlačidlo na zatvorenie dverí, no nevesta medzi ne strčila ruku. Dvere sa neotvorili tak, ako mali, možno preto, že hotel Cornwall Inn bol postavený v roku 1864. Starý hotel nemal zľutovanie, dokonca ani s nevestou.

„Dofrasa!“ zakliala nevesta.

„Božemôj!“ vykričla Phoebe. Prudko otvorila dvere a šokovane sa zahľadela na nevestinu ruku. „Krvácate.“

Nevesta jej ukázala ranu na svojich hánkach tak, ako by to urobilo dieťa, a vzala si od Phoebe vreckovku bez toho, aby sa poďakovala. Phoebe stisla tlačidlo a dvere sa znova zatvorili. Obe ženy mlčali. Nevesta zdvorilo krvácala do vreckovky a výťah začal stúpať. Phoebe počula, ako sa nevesta snaží dýchať pokojne, a sledovala, ako sa na vreckovke zväčšuje červená škvrna.

„Ozaj ma to mrzí,“ ospravedlnila sa Phoebe. „Netušila som, že sa to stane.“

„Och, som si istá, že to bude v poriadku,“ prehovorila nevesta s námahou. Odkášala si. „Takže, ste z Garyho rodiny?“

„Nie,“ odvetila Phoebe.

„Ste z mojej rodiny?“

„Neviete, kto je vo vašej rodine?“ začudovala sa Phoebe. Táto otázka ju pobavila a prvýkrát za niekoľko mesiacov, možno rokov, pocítila chuť sa smiať. Ako mohla nevesta nepoznať vlastnú rodinu? Phoebe poznala každého v tej svojej. Nemala na výber. Bola taká malá. Len Phoebe a jej otec, dosť malá rodina na to, aby sa zmestila do jeho starej rybárskej chatky.

„Mám veľmi veľkú rodinu,“ povzdychla si nevesta, akoby to bol veľký problém.

„Nie som z vašej rodiny,“ informovala ju Phoebe.

„Musíte byť z jednej z našich rodín.“

„Nie,“ zopakovala Phoebe. „Nie som z nijakej rodiny.“

Bola to krutá pravda, ktorá sa začala vynárať pomaly po rozvode a s každým ďalším sviatkom sa stávala čoraz silnejšou, až kým sa Phoebe dnes ráno nezobudila do takého tichého domu, že konečne pochopila, čo to znamená nemať rodinu. Vedela, že to takto bude navždy. Iba ona, v posteli, úplne sama. Už nebude počuť ani kocúra Harryho, ktorý by mňaukal pri jej dverách.

„Lenže všetci, ktorí sú tu, prišli na moju svadbu. Tak som to vybavila.“ Nevesta si s neskrývaným zmätkom obzerala darčkovú tašku v Phoebiných rukách. „Toto musí byť nejaký omyl.“

Nevesta to povedala tak, akoby Phoebe bola akási desivá nočná mora. Phoebe bola niečo, čo sa pokazilo v momente, keď sa nemalo nič pokaziť. Pretože každá maličkosť na svadbe dokáže pôsobiť ako zlé znamenie – ako napríklad silný vietor, ktorý na jej svadbe prevracal papierové taniere, z čoho Phoebe behal mráz po chrbte. Mali sme si zaobstaráť poriadne taniere, pomyslela si vtedy, niečo ťažké, pevné.

„Nie je to omyl,“ uistila ju Phoebe.

Toto bolo jej šťastné miesto. Miesto, ktoré si zvolila zo všetkých možných miest. Ako sa nevesta opovážila spochybniť to, že tu má byť?

„Ak ste neprišli na moju svadbu, prečo ste tu?“ opýtala sa nevesta hrubším tónom, akoby práve teraz, v tomto izolovanom priestore, prestala byť nevestou a mohla konečne hovoriť svojím skutočným hlasom. Pretože teraz s osobou, ktorá nie je súčasťou svadby, už nemusela hrať svoju rolu. Mohla rozprávať tak, ako len chcela. A rovnako aj Phoebe, ktorá nebola ani Vysoký drdol, ani Cestovný vankúš. Nebola nikto. A jedinou výhodou toho, že nebola nikto, bolo to, že teraz mohla povedať čokoľvek. Dokonca aj neveste.

„Som tu, aby som sa zabila,“ vyhlásila Phoebe.

Vyslovila to bez emócií, bez akéhokoľvek dramatického podtónu, akoby to bol len fakt. Pretože to bol fakt. Čakala, že táto pravda nevestu zarazí a spôsobí trápne ticho, no nevesta sa len nechápavo zamračila.

„Čo ste to povedali?“ spýtala sa.

„Povedala som, že som tu, aby som sa zabila,“ zopakovala Phoebe, tentoraz pevnejším hlasom. Bolo oslobodzujúce povedať to nahlas. Ak by to nedokázala vysloviť, možno by to nedokázala ani urobiť. A ona to predsa musí urobiť. Rozhodla sa. Prešla dlhú cestu. Pociťala úľavu, keď sa dvere výťahu začali otvárať, ale nevesta stisla tlačidlo, aby ich zatvorila.

„Nie,“ zamračila sa nevesta.

„Nie?“ zopakovala Phoebe.

„Nie. Určite sa nemôžete zabiť. Toto je môj *svadobný týždeň*.“

„Vaša svadba trvá *týždeň*?“

„No, vlastne šesť dní, ak mám byť presná.“

„To je... dlhá svadba.“

Phoebina svadba trvala iba jeden večer. Snažila sa nerobiť z toho veľkú vec. A prečo vlastne? Teraz jej to prišlo hlúpe – neosláviť niečo pekné, keď na to mala príležitosť. Lenže Phoebe a jej manžel boli vtedy len rok po ukončení školy, zvyknutí žiť zo štipendia, s lacnou fľašou vína a výhľadom na pekný strom v diaľke. A svadba bola len cirkus, myslela si Phoebe. Zakaždým, keď objednávala kvety, ochutnávala ďalší kúsok torty alebo rozprávala svojim priateľom, aká je šťastná, mala pocit, akoby sa vychvaľovala.

„Týždeň je vlastne teraz celkom bežný,“ poznamenala nevesta tónom, pri ktorom sa Phoebe cítila staro. „A ľudia prišli z veľkej diaľky, aby tu mohli byť.“

Lenže Phoebe to bolo jedno.

„Toto je najdôležitejší týždeň môjho života,“ vyslovila nevesta prosebným tónom.

„Aj môjho,“ odvetila Phoebe.

Phoebe stisla tlačidlo, aby sa dvere otvorili, no nevesta ich opäť zavrela, čo Phoebe nahnevalo – tak ako ju hnevalo uviaznuť v zápche cestou do práce. Všetky tie brzdogové svetlá pred ňou ju privádzali do šialenstva, a predsa nikdy nevykrikla, dokonca ani osamote vo svojom aute. Phoebe nebola ten typ, ktorý kričí.

Nebola ten typ ženy, ktorá by niečo žiadala od sveta, neočakávala, že sa ulice vyprázdnia len preto, že ona sa ponáhľa. Nebola ako náročná nevesta, ktorá tu stála v trblietavej šerpe, akoby bola jediná nevesta, ktorá kedy existovala. Phoebe jej chcela strhnúť šerpu, vytásiť svoju svadobnú fotografiu a ukázať jej, že aj ona bola raz nevestou. A nevesty sa môžu zmeniť na čokoľvek. Dokonca aj na Phoebe.

Vtom jej však zakrvavená vreckovka spadla na zem. Nevesta ju zodvihla a vydala tlmený vzlyk a potom sa pozrela na Phoebe, akoby bol celý jej život už teraz zničený.

„Prosím, nerobte to,“ žobronila nevesta a Phoebe mala znova počiť, akoby ju poznala, akoby ju prosila ako sesternica sesternicu.

„Budem veľmi tichá,“ slúbila Phoebe. „Možno si pustím jemný jazz na pozadí, ale to ani nebudete počuť.“

„Uťahujete si zo mňa? Je toto nejaký chorý žart? Poslal vás sem Jim?“

Phoebe vybrala z kabelky svoj starý diskmen a CD s názvom *Saxofón pre milencov*. Bola to jedna z mála vecí, ktoré si vzala z domu. Suvenír z prvej noci ich medových týždňov v Ozarských horách. Malý motel na okraji kaňonu s vírivkou v tvare srdca, z ktorej bola celá izba vlhká. Jej manžel našiel toto CD v prehrávači. *Saxofón pre milencov*, prečítal nahlas a obaja sa zasmiali. *Tak ho pusti, milenec*, povedala mu a tancovali, kým jeden druhého nevyzliekli.

„Pane na nebi,“ zhĺkla nevesta. „Vy to myslíte vážne. Chcete to urobiť tu? Vo svojej izbe? Kedy?“

„Dnes večer,“ odvetila Phoebe. „Pri západe slnka.“

Chystala sa vyfajčiť cigaretu na balkóne. Objednať si večeru na izbu. Dať si dobré jedlo s výhľadom na vodu. Zjesť nejaký luxusný dezert. Pustiť si CD. Užiť celú fľaštičku mačacích liekov proti bolesti a zaspáť v obrovskej posteli s baldachýnom pri západe slnka. Malo by to byť rýchle, krásne a úplne bez krvi, pretože Phoebe odmietala nútiť personál upratovať ten neporiadok, ako to musela spraviť jej kamarátka Mia po tom, čo si jej manžel Tom podrezal

žily. Bolo to sebecké, zhodnotil Phoebin manžel, keď sa o tom dozvedeli, a Phoebe s ním súhlasila, pretože Tom prežil. Pretože sa jej zdalo dôležité, aby sa manželia na takýchto veciach zhodli. No tiež preto, lebo Phoebe bola poriadkumilovná osoba, presvedčená o tom, že každá kniha má svoje miesto na policičke a že krv by mala zostať v tele, dokonca aj po smrti. Najmä po smrti. A aké hrozné to muselo byť pre Miu, keď musela kľačať a drhnúť manželovu krv zo škár medzi dlaždicami.

„Neurobím žiadny neporiadok,“ prisľúbila Phoebe.

„Nie,“ vyhlásila nevesta pevným hlasom. „V žiadnom prípade. Toto sa nemôže diať. Toto nemôže byť naozaj.“

Jej rana vyzerala ako červený kruh, ktorý sa neustále zväčšoval. Nevesta sa na ňu pozrela a spýtala sa: „Ako by ste mi také niečo mohli *urobiť*?“

Naozaj jej Phoebe niečo robila? Ak by to nebola Phoebe, pokazilo by sa niečo iné. Také sú svadby. Taký je život. Veci sa dejú, jedna za druhou. Je najvyšší čas, aby to nevesta pochopila.

„Verte alebo nie, toto s vami vôbec nesúvisí,“ uistila ju Phoebe.

„Samozrejme, že áno!“ zvolala nevesta. „Toto je moja svadba! Plánovala som si ju celý život!“

„Ja som si toto plánovala celý život.“

Až keď to Phoebe vyslovila, uvedomila si, že je to pravda. Niežeby si vždy želala ukončiť svoj život. Lenže tá myšlienka tu bola – núdzové tlačidlo na sebazničenie, na ktoré nikdy nezabudla, ani počas svojich najšťastnejších chvíľ. A odkiaľ sa vlastne vzal tento smútok? Dal jej ho do vienka jej otec ako nejakú dedičnú chorobu?

„Prosím,“ zadívala sa jej do očí nevesta. „Prosím, nerobte to tu.“

No Phoebe musela. Toto bolo jediné miesto, ktoré jej pripadalo správne: päťhviezdičkový hotel vyše tisíc kilometrov od jej domova, plný bohatých cudzincov, ktorých jej smrť nerozruší, s personálom tak dobre vyškoleným, že iba kývne hlavou nad jej telom a ráno ju potichu presunie cez služobný výťah.

No teraz pred ňou stála nevesta, ktorá už bola rozrušená.

„Prosím,“ zopakovala nevesta detským tónom a Phoebe si uvedomila, že na ňu pôsobí ako dieťa. Mohla mať dvadsaťšesť alebo dvadsaťosem rokov. Dieťa, rovnako ako ona a jej manžel, keď sa vzali. Nevesta ešte nechápala, čo to znamená byť vydatá. Deliť sa o všetko. Mať jeden spoločný účet v banke. Cikať pri otvorených dverách, zatiaľ čo rozprávate manželovi príbeh o tučniakoch v zoo. A potom sa jedného dňa zobudiť úplne sama. Zadávať sa na svoj život, akoby to bol iba sen, a položiť si otázku: *Čo to vlastne, dopekla, bolo?*

„A čo váš manžel?“ skúšala nevesta, ktorá si všimla Phoebin snubný prsteň. „A vaše deti?“

Phoebe už nechcela nič vysvetľovať. Podala jej svoju poslednú vreckovku.

„Berte to ako svadobný dar,“ vyslovila Phoebe. „Dúfam, že budete veľmi šťastní.“

Dvere sa otvorili. Najvyššie poschodie. Phoebe bola konečne na mieste. Lenže v skutočnosti nezáležalo na tom, kde bola. Mohla byť na najvyššom poschodí pri oceáne alebo v malej spálni svojho domu. Šťastné miesto predsa neexistuje. Pretože keď ste šťastní, každé miesto je šťastné. A keď ste smutní, každé miesto je smutné. Keď chodievali na tie príšerné dovolenky do Ozarských hôr, boli takí šťastní, že sa smiali takmer na všetkom. Uteráky boli príšerné a malé, ale bolo to v poriadku, pretože odhaľovali manželove vyšportované nohy až po stehná. „Provokuješ ma,“ vravievala mu.

„Lila!“ zakričal Vysoký drdol z konca chodby.

Pre žiadnu z nich už nebolo úniku. Nevesta si uhladila svoj odev, pripravila sa znova byť nevestou, ale vtom si všimla červený fľak na leme šiat.

„Je to krv?“ vrhla pohľad na Phoebe.

Šaty boli zničené. Obe to vedeli. Boli to dve ženy, ktoré väčšinu života každý mesiac pravidelne krváčali a vedeli, že toto už nezachránia. Nevesta sa však zhlboka nadýchla, kým sa k nej priblížili

Vysoký drdol a Cestovný vankúš, a znova roztiahla ruky, aby ich privítala. Phoebe premýšľala, koľkokrát to nevesta dnes večer ešte urobí.

„Sme na rovnakom poschodí!“ zvolal Vysoký drdol, zatiaľ čo Cestovný vankúš si všimol ranu na nevestinej ruke, ale nič nepovedal. Boli to dobré družičky. Odmietali poukázať na čokoľvek, čo by mohlo robiť nevestu škaredou.

„V ktorej izbe ste?“ zaujímala sa Lila.

„Gloucester,“ odvetil Vysoký drdol. „Tak sa to vyslovuje?“

„Myslím, že je to Gloster,“ opravil ju Cestovný vankúš.

Phoebe pokračovala chodbou, nechávajúc nevestu plne zapletenú do svadobnej siete, ktorú si pre seba utkala ako malé dievča, ktoré snívalo o tomto momente.

Budú si ju Vysoký drdol a Cestovný vankúš zajtra ráno pamätať, keď personál odnesie jej telo? Budú si myslieť: bola táto mŕtva žena tá, ktorú sme videli s nevestou vo výťahu? Alebo si budú pamätať iba nevestu?

Chodba postupne temnela, osvetlená len jednou dokonale umiestnenou medenou nástennou lampou. Phoebe prešla okolo výklenku s výrobníkom ľadu, ktorý jej pripomenul iné, menej luxusné hotely, v ktorých bola zvyčajne ubytovaná vo svojom starom živote, keď chodievala na konferencie a prednášala o príbehoch z devätnásteho storočia, ktoré sa končili manželstvom. Bol tam aj automat na sladkosti, schovaný za vysokou zlatou stenou, akoby medzi majetnými ľuďmi panovala akási nevyslovená dohoda. *Toto je pekný hotel. Ak chcete robiť niečo, čo by ste nemali, prosím, robte to v súkromí.*

Phoebe zamkla dvere vo svojej izbe. Ten ostrý kovový zvuk ju upokojil. Bola opäť sama. Oprela sa chrbtom o dvere a skôr než by sa pokochala výhľadom na oceán alebo na zlaté strapce na lampách, uvedomila si, že stále drží v ruke darčkovú tašku.

Vybrala z nej nemecké čokoládové víno. Malú fľašu niečoho, čo sa volalo „Everybody Water“. Sviečku, ktorú ručne vyrobila hlavná

družička, ktokoľvek to bol. Balíček sušienok, ktoré vyzerali takmer ako Oreos, ale neboli Oreos. Už nikdy nezjem ďalšie Oreos, pomyslela si Phoebe. A boli to práve tieto maličkosti, ktoré nedokázala prijať. Už nikdy si nedá víno. Už nikdy nepocíti manželov prst, ako kľže po jej chrbtici. Všetky tie príjemné pocity spojené s telesnosťou.

Otvorila nemecké čokoládové víno a odpila si. Nevesta mala pravdu. Bolo lepšie, než by si človek myslel.